

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 29 października 2014 r. w sprawie z wniosku T. B. z udziałem M. K. i A. K. (1) o stwierdzenie nabycia spadku Sąd Rejonowy w Pabianicach w punkcie 1. stwierdził, że spadek po S. B., zmarłym w dniu 11 marca 1975r. w P., ostatnio stale zamieszkałym w P., na podstawie ustawy nabyli: żona M. B. z domu M. córka J. i A., syn T. B. syn M., córka M. K. córka M., po 1/3 części każde z nich, w punkcie 2. stwierdził, że spadek po M. B. z domu M., zmarłej w dniu 13 sierpnia 1986r. w P., ostatnio stale zamieszkałej w P., na podstawie ustawy nabyli: syn T. B. syn S., córka M. K. córka S. oraz syn A. K. (1) syn W., przysposobiony przez S. K. i A. K. (2), po 1/3 części każde z nich oraz ustalił, że wnioskodawca i uczestnicy postępowania ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie w zakresie punktu drugiego na ustaleniach, że M. B. z domu M. zmarła w dniu 13.08.1986r. jako wdowa. Spadkodawczyni nie sporządziła testamentu, pozostawiła troje dzieci T. B., M. K. oraz A. K. (1). A. K. (1) został przysposobiony przez S. i A. małż. K. na mocy postanowienia Sądu Powiatowego w W. z dnia 2.01.1956r.

W rozważanych prawnych Sąd Rejonowy wskazał, iż spadek po M. B. nabyli spadkobiercy ustawowi, stosownie do art. 931 §1 zd.1 k.c. Z uwagi na to, że przysposobienie A. K. (1) przez S. K. i A. K. (2) było przysposobieniem niepełnym, Sąd stwierdził, że A. K. (1) również dziedziczy po zmarłej M. B..

Apelację od powyższego orzeczenia złożył wnioskodawca T. B., zaskarżając je w części, tj. w zakresie punktu 2. Podniesiony przeciwko ww. rozstrzygnięciu zarzut sprowadzał się do naruszenia przez Sąd Rejonowy art. LI ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Przepisy wprowadzające kodeks cywilny poprzez jego niezastosowanie, a w rezultacie pominięcie właściwych regulacji prawnych dotyczących spraw spadkowych i przez to błędne ustalenie kręgu spadkobierców ustawowych, podczas gdy prawidłowe rozstrzygnięcie powinno doprowadzić do stwierdzenia, że spadek po M. B. nabyli M. K. i S. B. w części po 1/2 każde z nich. W konsekwencji, skarżący wniósł o zmianę postanowienia w zaskarżonym zakresie poprzez ustalenie, że spadek po zmarłej M. B. w całości nabyli M. K. oraz S. B. po 1/2 każde z nich.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie.

Zaskarżone postanowienie zostało oparte na ustaleniach szczegółowo przedstawionych w jego uzasadnieniu. Sąd Okręgowy w całości podziela te ustalenia i przyjmuje je za własne, zwłaszcza, że podstawa faktyczna zaskarżonego postanowienia nie została w apelacji podważona.

Apelacja wnioskodawcy T. B. sprowadza się wyłącznie do zakwestionowania zastosowanych w sprawie przepisów prawa materialnego. Zdaniem skarżącego, jedynie art. LI ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Przepisy wprowadzające Kodeks Cywilny (Dz.U. Nr 16, poz. 94) w sposób prawidłowy określa prawo właściwe mające zastosowanie w niniejszej sprawie. Zgodnie z powołanym przepisem, do spraw spadkowych stosuje się prawo obowiązujące w chwili śmierci spadkodawcy, o ile przepisy poniższe nie stanowią inaczej. Wskazaną regułę stosuje się więc do określenia, jakie przepisy znajdą zastosowanie do wskazania tego, kto dochodzi do spadku jako spadkobierca ustawowy spadkodawcy. Jeżeli spadkobierców ustawowych jest kilku, przepisy obowiązujące w chwili śmierci spadkodawcy określają, jakie są udziały poszczególnych spadkobierców ustawowych w spadku (por. post. SN z 20.3.1984 r., III CRN 35/84, OSN 1984, Nr 10, poz. 184; uzasadnienie post. SN z 7.5.1986 r., III CRN 60/86, OSN 1987, Nr 9, poz. 138; post. SN z 20.5.1994 r., II CRN 34/94, niepubl.; zob. też uzasadnienie uchw. SN z 12.10.1964 r., III CO 46/64, OSN 1965, Nr 7-8, poz. 109). W konsekwencji powyższego oraz biorąc pod uwagę datę śmierci M. B., a to 13 sierpnia 1986 r., uznać należy, że Sąd Rejonowy prawidłowo sięgnął do regulacji art. 931 § 1 k.c., której treść zarówno wówczas jak i obecnie jest ta sama. Zgodnie z ww. przepisem, w pierwszej kolejności powołane są z ustawy do spadku dzieci spadkodawcy oraz jego

małżonek; dziedziczą oni w częściach równych. Jeżeli zatem brak jest małżonka chcącego i mogącego dziedziczyć, cały spadek przypada dzieciom spadkodawcy.

Z uwagi na to, że M. B. miała trójkę dzieci, w tym A. K. (1), przysposobionego przez S. K. i A. K. (2), Sąd Rejonowy dokonał oceny charakteru tego przysposobienia w celu ustalenia, czy A. K. (1) również dziedziczy po zmarłej M. B..

Należy bowiem zauważyć, iż podobnie jak obecnie, w chwili śmierci M. B., zasady dziedziczenia osób przysposobionych różniły się w zależności od tego, czy przysposobienie było pełne, czy też niepełne. W tym ostatnim przypadku, jak wyjaśnił Sąd Rejonowy, stosunek pokrewieństwa powstaje między przysposabiającym i przysposobionym lecz nie powoduje zerwania związków z rodziną naturalną przysposobionego i nie narusza powołania przysposobionego do dziedziczenia po wstępnych naturalnych (art. 937 pkt 3 in fine k.c.).

Przysposobienie A. K. (1) przez S. K. i A. K. (2) było przysposobieniem niepełnym. Nastąpiło ono bowiem 2 stycznia 1956 r., czyli przed wejściem w życie aktualnie obowiązującego kodeksu rodzinnego i opiekuńczego. Zgodnie zaś z art. XIII ustawy z dnia 25 lutego 1964r. Przepisy wprowadzające kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz.U. Nr 9, poz. 60), przysposobienie dokonane przed dniem wejścia w życie kodeksu rodzinnego i opiekuńczego wywołuje skutki przewidziane w art. 124 tego kodeksu. Przepis art. 124 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego reguluje zaś kwestię przysposobienia niepełnego.

Mając wszystko powyższe na uwadze, należy przyjąć, iż Sąd Rejonowy bezbłędnie zastosował przepisy prawa materialnego, skutkiem czego do spadku po zmarłej M. B. zostały powołane jej dzieci: T. B., M. K. oraz A. K. (1), po 1/3 (jednej trzeciej) części każde z nich. Zaskarżone postanowienie z dnia 29 października 2014 r. jest zatem prawidłowe i jako takie musi się ostać.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oddalił apelację.

Orzeczenie w pkt II postanowienia wydano w oparciu o przepis art. 520 §1 k.p.c. jako generalną regułę postępowania nieprocesowego. Nie było bowiem okoliczności do przyjęcia zasad szczególnych rozdziału kosztów z dalszych paragrafów powołanego artykułu skoro postępowanie niniejsze w równym stopniu wyjaśniło sytuację prawną spadkobierców.